

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยเสนอเป็นลำดับดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานจากผลการทดลองซึ่งได้แก่ มัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การเสนอค่าสถิติพื้นฐานนี้จะเสนอตามลำดับสมมติฐานที่ตั้งไว้
2. ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสถิติในข้อ 1.

ค่าสถิติพื้นฐาน

ค่าสถิติพื้นฐานจากผลการทดลองซึ่งได้แก่ มัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนครั้งการเรียนของกลุ่มต่าง ๆ ปรากฏดังนี้

1. เมื่อพิจารณาเฉพาะความคิคือเนกนัย (DP) มัชฌิมเลขคณิต และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มที่มีความคิคือเนกนัยสูง (HDP) และกลุ่มที่มีความคิคือเนกนัยต่ำ (LDP) ปรากฏดังตารางที่ 17.

ตารางที่ 17. มัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของครั้งการเรียนของกลุ่มที่มีความคิดออกเนกนัยสูง (HDP) และกลุ่มที่มีความคิดออกเนกนัยต่ำ (LDP)

กลุ่ม	\bar{X}	SD
HDP	48.424	48.269
LDP	70.826	67.547

จากตารางที่ 17. จะเห็นว่า มัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มที่มีความคิดออกเนกนัยสูง (HDP) น้อยกว่ากลุ่มที่มีความคิดออกเนกนัยต่ำ (LDP) และเมื่อได้ทดสอบทางสถิติ (ดังที่ปรากฏในตารางที่ 23. 5 พบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง [$F(1, 92) = 188.581; p. < .001$] ผลอันนี้แสดงว่า กลุ่มที่มีความคิดออกเนกนัยสูงใช้ครั้งการเรียนน้อยกว่ากลุ่มที่มีความคิดออกเนกนัยต่ำ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ความคิดออกเนกนัยมีบทบาทต่อการเรียนรู้ในทันที

2. เมื่อพิจารณาเฉพาะความคิดเอกนัย (CP) มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มที่มีความคิดเอกนัยสูง (HCP) และกลุ่มที่มีความคิดเอกนัยต่ำ (LCP) ปรากฏดังตารางที่ 18.

ตารางที่ 18. มัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของครั้งการเรียนของกลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์สูง (HCP) และกลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์ต่ำ (LCP)

กลุ่ม	\bar{X}	SD
HCP	42.917	44.279
LCP	76.333	67.988

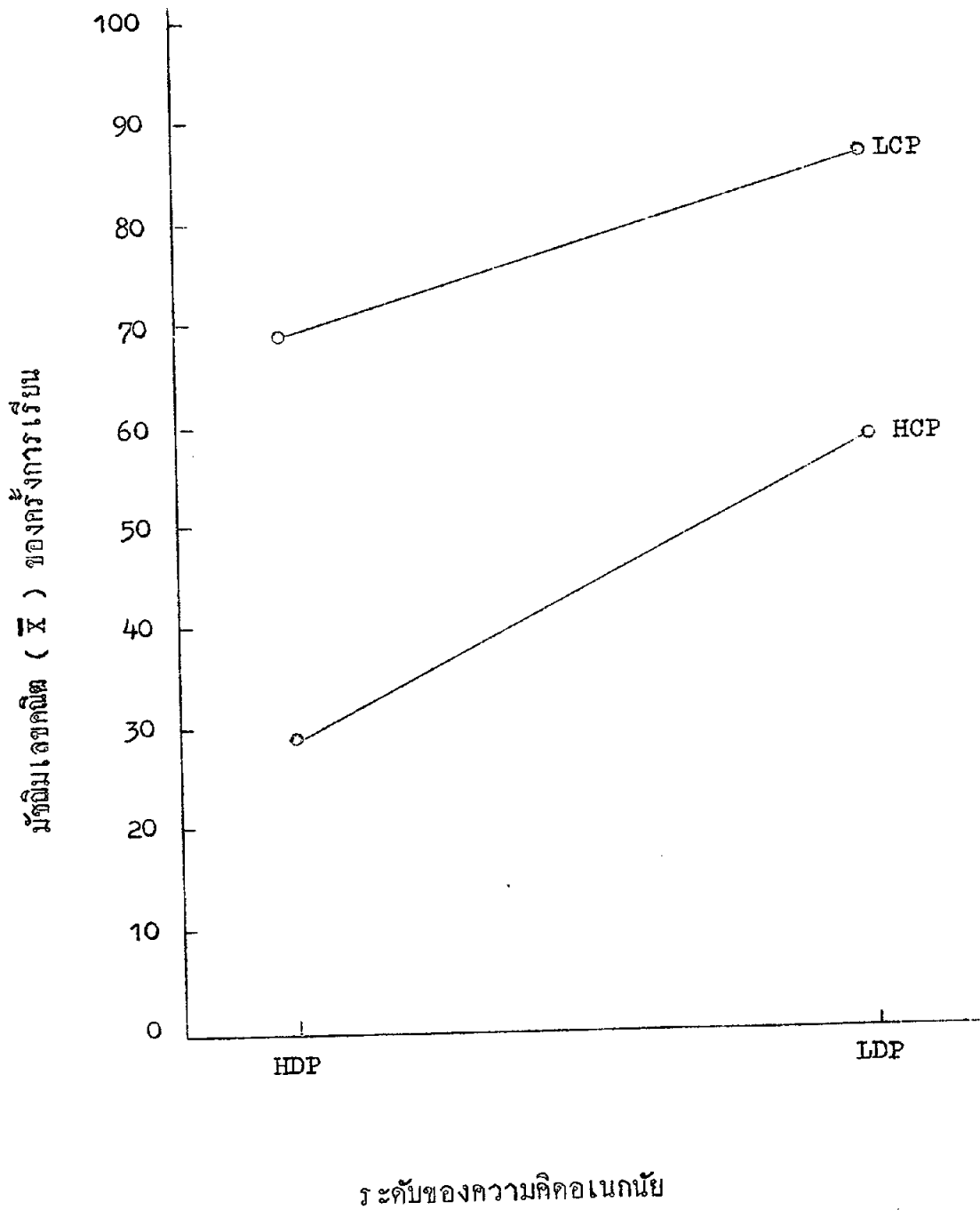
จากตารางที่ 18. จะเห็นว่า มัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์สูง (HCP) น้อยกว่ากลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์ต่ำ (LCP) และเมื่อได้ทดสอบทางสถิติ (ดังที่ปรากฏในตารางที่ 23.) พบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง [$F(1, 92) = 419.582; p < .001$] ผลอันนี้แสดงว่า กลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์สูงใช้ครั้งการเรียนน้อยกว่ากลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์ต่ำ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ความคิดเอกลัษณ์มีบทบาทต่อการเรียนรู้นั้น

3. กิริยารวม (Interaction) ระหว่างความคิดเอกลัษณ์ (DP) กับความคิดเอกลัษณ์ (CP) ($DP \times CP$) ผลปรากฏดังตารางที่ 19.

ตารางที่ 19. มัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของครั้งการเรียนของระดับต่าง ๆ ของความคิดอเนกนัยและความคิดเอกนัย

ระดับ	HDP		LDP	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
HCP	29.472	26.638	56.361	53.609
LCP	67.375	57.060	85.292	76.754

จากตารางที่ 19. จะเห็นว่า ผลต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของระดับ HCP กับ LCP ที่ระดับ HDP กับ LDP มีความแตกต่างกัน ซึ่งให้เห็นว่ามีกิริยารวมระหว่างความคิดอเนกนัยกับความคิดเอกนัย และเมื่อได้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติแล้ว (ดังที่ปรากฏในตารางที่ 23.) พบว่า กิริยารวม DP x CP มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F (1, 92) = 7.619; p. < .05$] ผลอันนี้ชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของระดับความคิดเอกนัยสูง (HCP) กับ ระดับความคิดเอกนัยต่ำ (LCP) ขึ้นอยู่กับระดับของความคิดอเนกนัย หรืออาจจะกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า บทบาทของความคิดเอกนัยขึ้นอยู่กับความคิดอเนกนัย กิริยารวม DP x CP คุ้ได้จากเส้นภาพรูปที่ 7.

รูปที่ 7. เส้นภาพของกิจกรรมรวม DP x CP

จากรูปที่ 7. จะเห็นว่า เส้นภาพ HCP กับ LCP ไม่ขนานกัน มีดัชนีเลขคณิตของระดับ HCP กับ LCP ที่ระดับ HDP แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง

[$F(1, 92) = 269.901; p. < .001$] และมีดัชนีเลขคณิตของระดับ HCP กับ LCP ที่ระดับ LDP ก็แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง

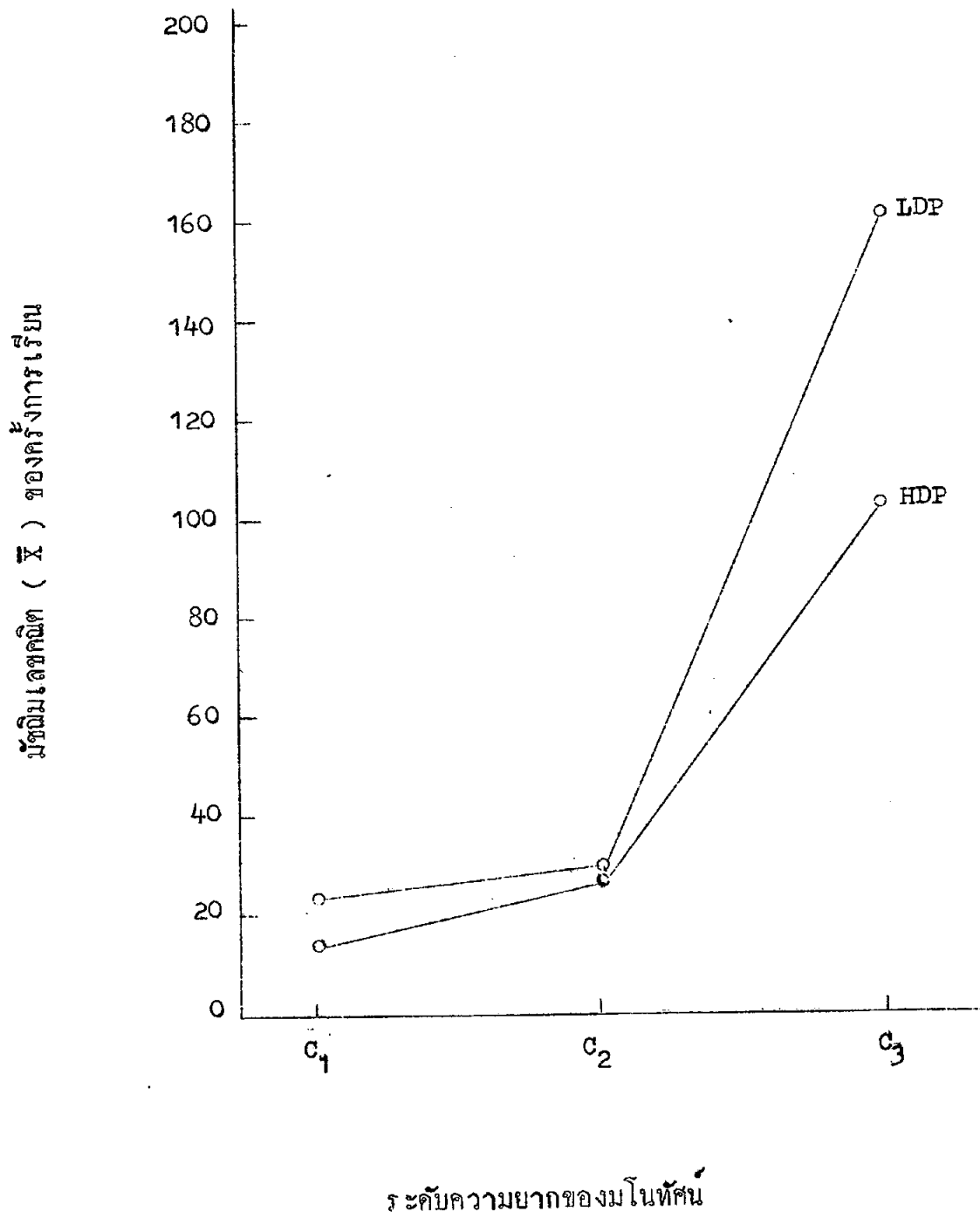
[$F(1, 92) = 157.245; p. < .001$] แต่มีดัชนีเลขคณิตของระดับ HCP กับ LCP ที่ระดับ HDP แตกต่างกันมากกว่าที่ระดับ LDP ซึ่งให้เห็นว่า เมื่อความคิดอ่อนเกินไปสูง ความคิดเอกนิยมสูงกับความคิดเอกนิยมต่ำมีบทบาทแตกต่างกันมาก แต่เมื่อความคิดอ่อนเกินไปต่ำ ความคิดเอกนิยมสูงกับความคิดเอกนิยมต่ำมีบทบาทแตกต่างกันน้อย แต่ความแตกต่างนี้ยังมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. กิริยารวมระหว่างความคิดอ่อนเกินไป (DP) กับระดับความยากของมโนทัศน์ (C) ($DP \times C$) ผลปรากฏดังตารางที่ 20.

ตารางที่ 20. มีดัชนีเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของครั้งการเรียน ของระดับ HDP กับระดับ LDP ที่ระดับต่าง ๆ ของระดับความยากของมโนทัศน์ (C)

ระดับ	C ₁		C ₂		C ₃	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
HDP	15.933	12.630	25.271	15.233	104.063	43.709
LDP	23.396	12.630	28.563	14.263	160.521	34.366

จากตารางที่ 20. จะเห็นว่า ผลต่างระหว่างมัธยิมเลขคณิตของระดับ HDP กับ LDP ที่ระดับความยากของมโนทัศน์ทั้งสามระดับแตกต่างกัน ซึ่งให้เห็นปรากฏการณ์ของกิจกรรมระหว่างความคิดอเนกนัยกับระดับความยากของมโนทัศน์ และเมื่อได้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติแล้ว (ดังที่ปรากฏในตารางที่ 23.) พบว่า กิจกรรม DP x C มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F (2, 184) = 137.850; p. < .001$] ผลอันนี้ชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างมัธยิมเลขคณิตของกลุ่มที่มีความคิดอเนกนัยสูง (HDP) กับกลุ่มที่มีความคิดอเนกนัยต่ำ (LDP) ขึ้นอยู่กับระดับความยากของมโนทัศน์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า บทบาทของความคิดอเนกนัยขึ้นอยู่กับระดับความยากของมโนทัศน์ กิจกรรมระหว่างความคิดอเนกนัยกับระดับความยากของมโนทัศน์จะเห็นได้ชัดเจนจากรูปที่ 8.

รูปที่ 8. เส้นภาพของ DP x C

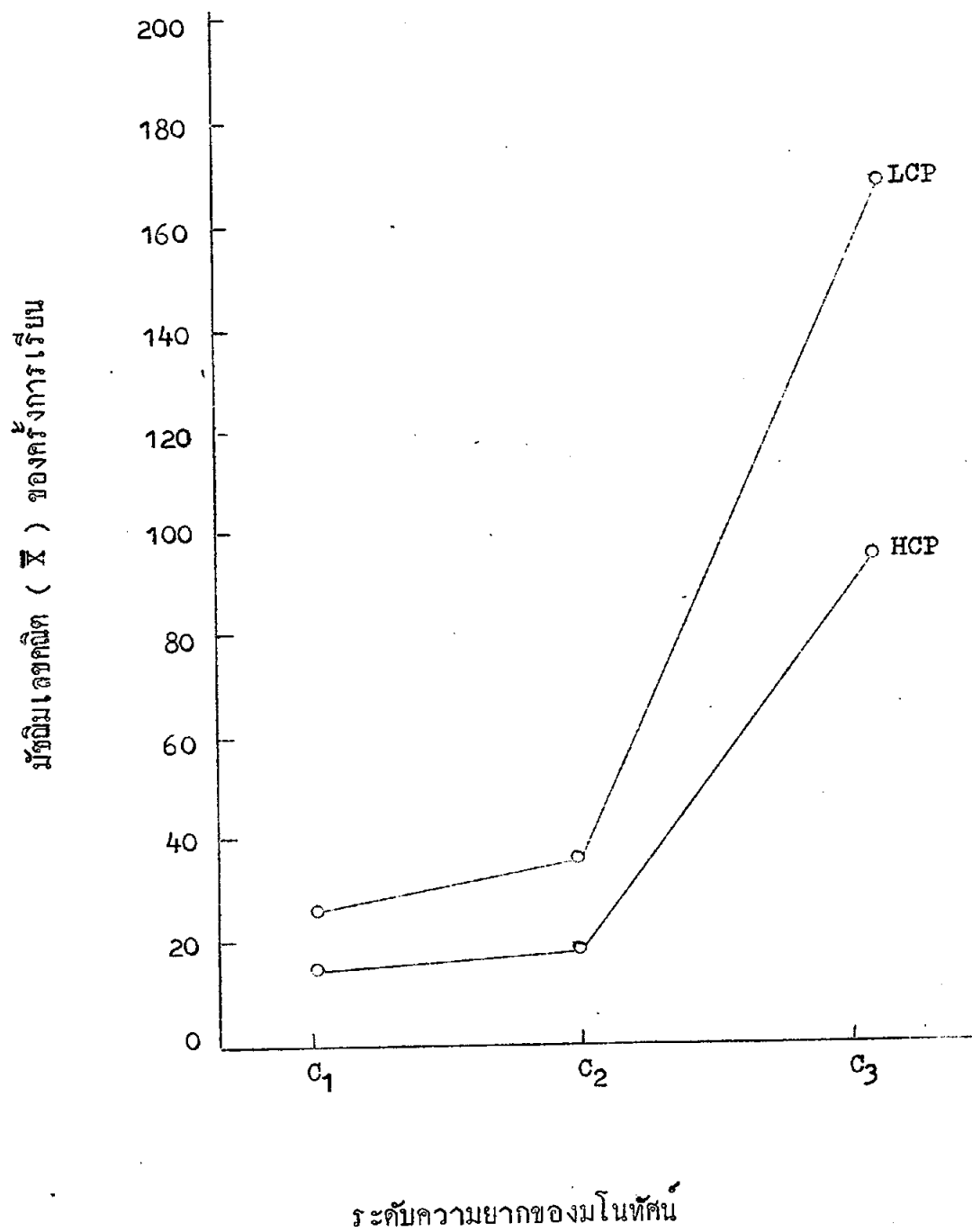
จากรูปที่ 8. จะเห็นว่าที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 1 (C_1) มีดัชนีเลขคณิตของระดับ HDP กับ LDP แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1,276) = 8.074; p < .01$] แสดงว่าที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 1 กลุ่มที่มีความคิดอ่อนกึ่งสูงกับกลุ่มที่มีความคิดอ่อนกึ่งต่ำ เรียงมโนทัศน์แตกต่างกัน ที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 2 (C_2) มีดัชนีเลขคณิตของระดับ HDP กับ LDP แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1,276) = 1.573; p > .10$] แสดงว่าที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 2 (C_2) กลุ่มที่มีความคิดอ่อนกึ่งสูงกับกลุ่มที่มีความคิดอ่อนกึ่งต่ำ เรียงมโนทัศน์ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 3 (C_3) มีดัชนีเลขคณิตของระดับ HDP กับ LDP แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง [$F(1,276) = 462.719; p < .001$] แสดงว่าที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 3 (C_3) กลุ่มที่มีความคิดอ่อนกึ่งสูงกับกลุ่มที่มีความคิดอ่อนกึ่งต่ำ เรียงมโนทัศน์แตกต่างกันมาก เมื่อพิจารณาทั่ว ๆ ไปจากเส้นภาพรูปที่ 8. ก็เห็นว่าที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 1 และระดับที่ 2 เส้นภาพ HDP กับ LDP หางกันน้อย แต่ที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 3 เส้นภาพสองเส้นนั้นหางกันมาก ซึ่งให้เห็นว่าระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 3 จำแนกให้เห็นความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีความคิดอ่อนกึ่งสูงกับกลุ่มที่มีความคิดอ่อนกึ่งต่ำได้มากกว่าระดับที่ 1 และระดับที่ 2.

5. กิริยารวมระหว่างความคิดเอกนัย (CP) กับระดับความยากของมโนทัศน์ (C) ($CP \times C$) ผลปรากฏดังตารางที่ 21.

ตารางที่ 21. มัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของครั้ง
การเรียนของระดับ HCP กับ LCP ที่ระดับต่าง ๆ ของระดับความยาก
ของมโนทัศน์ (C)

ระดับ	C ₁		C ₂		C ₃	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
HCP	14.083	10.736	18.021	10.136	96.646	36.289
LCP	25.250	12.980	35.813	13.288	167.938	28.406

จากตารางที่ 21. จะเห็นว่า ผลต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของระดับ HCP
กับ LCP ที่ระดับความยากของมโนทัศน์ทั้งสามระดับแตกต่างกัน ซึ่งให้เห็นปรากฏการณ์
ของกิจกรรมระหว่างความคิดเอกนัยกับระดับความยากของมโนทัศน์ และเมื่อได้ทดสอบ
นัยสำคัญทางสถิติแล้ว (ดังปรากฏในตารางที่ 23.) พบว่า กิจกรรม CP x C
มีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง [$F (2, 184) = 171.388; p. < .001$] ผลอันนี้
ชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มที่มีความคิดเอกนัยสูง (HCP)
กับกลุ่มที่มีความคิดเอกนัยต่ำ (LCP) ขึ้นอยู่กับระดับความยากของมโนทัศน์ กิจกรรม
รวมระหว่างความคิดเอกนัยกับระดับความยากของมโนทัศน์จะมองเห็นได้ชัดเจนจากรูป
ที่ 9.

รูปที่ 9. เส้นภาพของ CP x C

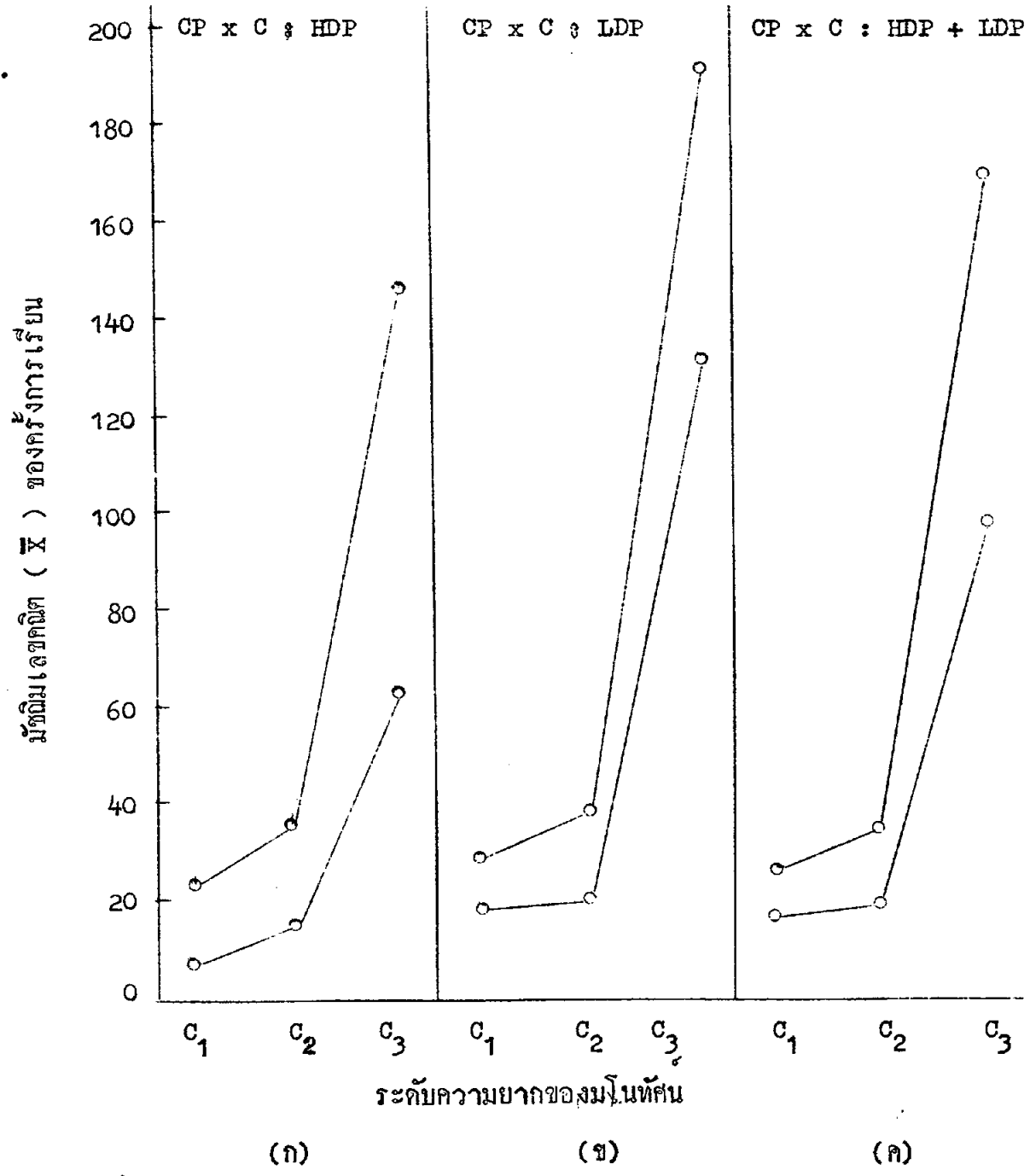
จากรูปที่ 9. จะเห็นว่า ที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 1 (C_1) มีชนิดิผลผลิตของระดับ HCP กับ LCP แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง [$F(1, 276) = 918.100; p. < .001$] แสดงว่าที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 1 กลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์สูงกับกลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์ต่ำ เรียนมโนทัศน์แตกต่างกันมาก ที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 2 (C_2) มีชนิดิผลผลิตของระดับ HCP กับ LCP แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง [$F(1, 276) = 45.949; p. < .001$] แสดงว่าที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 2 กลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์สูงกับกลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์ต่ำ เรียนมโนทัศน์แตกต่างกันมาก ที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 3 (C_3) มีชนิดิผลผลิตของระดับ HCP กับ LCP แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงยิ่ง [$F(1, 276) = 737.767; p. < .001$] แสดงว่าที่ระดับความยากของมโนทัศน์ระดับที่ 3 กลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์สูงกับกลุ่มที่มีความคิดเอกลัษณ์ต่ำ เรียนมโนทัศน์แตกต่างกันมาก เมื่อพิจารณาเสณภาพรูปที่ 9. โดยทั่ว ๆ ไป ก็ จะ เห็น ว่า ที่ ระดับ ความ ยาก ของ มโนทัศน์ระดับที่ 1 และที่ 2 เสณภาพ HCP กับ LCP ห่างกันไม่มาก แต่ที่ระดับที่ 3 ห่างกันมากที่สุด ซึ่งให้ เห็น ว่า ระดับ ความ ยาก ของ มโนทัศน์ ระดับ ที่ 3 จำ แนก ให้ เห็น ความ แตกต่าง ระหว่าง กลุ่ม ที่ มีความ คิด เอกลัษณ์ สูง กับ กลุ่ม ที่ มีความ คิด เอกลัษณ์ ต่ำ ได้ มาก กว่า ระดับ ที่ 1 และระดับที่ 2

6. กิริยารวมระหว่างความคิดอเนกนัย (DP) ความคิดเอกลัษณ์ (CP) และระดับความยากของมโนทัศน์ (C) ($DP \times CP \times C$) ผลปรากฏดังตารางที่ 22.

ตารางที่ 22. มัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของครั้ง
การเขียนที่ระดับต่าง ๆ ของความคิดอเนกนัย (DP) ความคิดเอกนัย
(CP) และระดับความยากของมโนทัศน์ (C)

ระดับ		C ₁		C ₂		C ₃	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
HDP	HCP	9.667	9.102	15.458	10.661	63.292	13.502
	LCP	22.208	12.690	35.083	12.632	144.833	15.893
LDP	HCP	18.500	10.583	20.583	9.089	130.000	13.676
	LCP	28.292	12.804	36.542	14.148	191.042	16.802

จากตารางที่ 22. จะเห็นว่ากิจกรรมรวม CP x C ที่ระดับ HDP กับ LDP มี
กระสวนแตกต่างกัน ผลจากการทดสอบทางสถิติ (ดังที่ปรากฏในตารางที่ 23.) พบว่า
กิจกรรมรวม DP x CP x C มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 184) = 3.938; p < .05$]
แสดงว่ากิจกรรมระหว่างความคิดเอกนัยกับระดับความยากของมโนทัศน์ (CP x C)
ที่ระดับทั้งสองของความคิดอเนกนัยมีความแตกต่างกัน กิจกรรมระหว่าง
DP x CP x C จะเห็นได้ชัดเจนจากรูปที่ 10.

รูปที่ 10. เสนภาพของ $DP \times CP \times \sigma$ ในรูป (ก) เสนภาพของ $CP \times C : HDP$
 รูป (ข) เสนภาพของ $CP \times C : LDP$ และรูป (ค) เสนภาพของ
 $CP \times C : HDP + LDP$

จากรูปที่ 10. จะเห็นว่าเส้นภาพของกิริยารวม $CP \times C$ ที่ HDP มีลักษณะไม่เหมือนกันกับเส้นภาพของกิริยารวม $CP \times C$ ที่ LDP ผลอันนี้ชี้ให้เห็นว่ากิริยารวม $CP \times C$ ขึ้นอยู่กับระดับของความคิอเนกนัย (DP)

ผลการวิเคราะห์ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

ค่าสถิติต่าง ๆ ที่เสนอในตารางที่ 17 - 22 นั้น แยกไปจากตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 3$ โดยวัดซ้ำที่ระดับความยากของมโนทัศน์ เหตุที่แยกเสนอเช่นนั้นก็เพื่อให้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ในบทที่ 1 แต่การวิเคราะห์เพื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์รวมไว้ในตารางเดียวกันตามแบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 3$ โดยวัดซ้ำที่ระดับความยากของมโนทัศน์ ซึ่งไม่อาจจะเสนอผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติตามหลังตารางที่ 17 - 22 แต่ละตารางได้ แต่ผู้วิจัยได้นำผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ได้จากตอนนี้ไปใช้ในการแปลผลในแต่ละตาราง จากตารางที่ 17 - 22 แล้ว ในตอนนี้ผู้วิจัยจะได้เสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 3$ โดยวัดซ้ำที่ระดับความยากของมโนทัศน์ต่อไป แต่เนื่องจากความแปรปรวนที่เป็นตัวหารในการคำนวณค่า F ตามแบบแผนการทดลองนี้เป็นผลเฉลี่ยของความแปรปรวนจากแหล่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในแบบแผนการทดลองดังกล่าว ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าความแปรปรวนจากแหล่งต่าง ๆ เหล่านั้นไม่เป็นเอกพันธ์ ถ้าหากความแปรปรวนไม่เป็นเอกพันธ์ ค่า F ที่คำนวณได้จะไม่แจกแจงแบบ F^1 ดังนั้น ไวนเนอร์ (Winer)

¹Winer, Statistical Principles in Experimental Design,

จึงแนะนำให้ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนภายในบุคคลและระหว่างบุคคลเสียก่อน¹ นอกจากนี้เนื่องจากแบบแผนการทดลองนี้เป็นแบบวัดซ้ำที่ตัวประกอบตัวสุดท้ายซึ่งในที่นี้คือระดับความยากของมโนทัศน์ ซึ่งผู้รับการทดลองคนเดียวกันได้รับการวัดซ้ำกันหลายครั้ง ทำให้มีความแปรปรวนรวมเกิดขึ้นในคะแนนแต่ละครั้งนั้นได้ และผลอันนี้จะมีผลต่อค่า F ถ้าหากว่าความแปรปรวน-ความแปรปรวนรวมไม่เป็นเอกพันธ์ และไม่มีสมมาตรแล้ว ค่า F ที่คำนวณได้จะไม่แจกแจงแบบ F^2 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบความเป็นเอกพันธ์และความสมมาตรดังกล่าวด้วย ซึ่งผลปรากฏดังนี้

1. ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนระหว่างบุคคล ผลปรากฏว่าความแปรปรวนระหว่างบุคคลเป็นเอกพันธ์ [$F_{\max} (4, 23) = 1.881; p > .05$]
2. ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนภายในบุคคล ผลปรากฏว่าความแปรปรวนภายในบุคคลเป็นเอกพันธ์ [$F_{\max} (4, 46) = 2.065; p > .05$]
3. ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน-ความแปรปรวนรวม ผลปรากฏว่าความแปรปรวน-ความแปรปรวนรวมเป็นเอกพันธ์ [$\chi^2 (18) = 18.011; p > .10$]
4. ความสมมาตรของความแปรปรวน-ความแปรปรวนรวม ผลปรากฏว่าความแปรปรวน-ความแปรปรวนรวมมีสมมาตร [$\chi^2 (4) = 8.962; p > .05$]

เมื่อความแปรปรวนต่าง ๆ ที่กล่าวมาเป็นเอกพันธ์ และความแปรปรวน-ความแปรปรวนรวมมีสมมาตร ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 3$ โดยวัดซ้ำที่ระดับความยากของมโนทัศน์ ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 23.

¹Winer, Statistical Principles in Experimental Design, pp. 561 - 562.

²Ibid. pp. 522 - 523.

ตารางที่ 23. สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 x 2 x 3 โดยวัดซ้ำที่
ระดับความยากของมโนทัศน์

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
<u>Between Subjects</u>	<u>35614.167</u>	<u>95</u>		
DP	36135.680	1	36135.680	188.581 ***
CP	80400.500	1	80400.500	419.582 ***
DP x CP	1449.013	1	1449.013	7.619 **
Subject w. groups	17628.973	92	191.619	
<u>Within Subjects</u>	<u>886239.333</u>	<u>192</u>		
C	726907.000	2	381453.500	2506.331 ***
DP x C	41960.444	2	20980.222	137.850 ***
CP x C	52169.250	2	26084.625	171.388 ***
DP x CP x C	1198.529	2	599.265	3.938 *
C x Subj.w.groups	28004.110	184	152.196	

*** F < .001

** F < .01

* F < .05